

tot

REFORMATOR

Geroepen

D O O R D S. J. O V E R D U I N

Die nacht, waarin Gideon het bevel kreeg het tweede altaar te bouwen van de afbraak van de Baäl-haag, was zeker wel de belangrijkste uit zijn leven (zie Richt. 6 vs. 25 vlg.). Het was een nacht van geestelijke crisis, van keuze, van bekering, en een vraag naar heldenmoed. Hij moest alles trotseren: de toorn van zijn vader en de woede van de bevolking.

Die nacht was het examen van den Here, het onderzoek, of Gideon wel deugde voor reformator, verlosser, richter. Het examen, de vuurproef, of het goud des geloofs en der overgave wel aanwezig was. Wij vergeten dat wel eens te veel. We doen wel eens alsof we zo'n beetje „vanzelf” en „natuurlijk” geschikt zijn voor het Koninkrijk der hemelen, alsof een persoonlijk zich overgeven aan den Here niet noodzakelijk zou zijn. We kunnen ons als ambtsdragers verschuilen achter het hoge ambt. Neen, het ambt, de roeping vraagt alles van den ambtsdrager. Vreselijk, als we dit vergeten. Heeft een kerkhistoricus niet ongeveer dit gezegd: Elke reformatie begint altijd in het hart van dengene, die tot reformator geroepen wordt. Daar begint het. Het wegdoen van de afgoden in de wereld, moet beginnen met het verwoesten van de afgoden in ons hart. Als we zó niet beginnen, telkens weer, dan worden we wel vechtjassen, van een bedenkelijk soort.

Petrus en zovelen met hen. De Here zegt dan: Zó kan en wil Ik u niet gebruiken. Gij maakt ongelukken. Gij bedoelt het goed. Het altaar brandt, maar met „vreemd vuur”; dat offer is niet ontstoken met het vuur van Christus en Zijn Geest.

Altaren bouwen voor den Here, bij tientallen, heel druk bezig zijn naar buiten, hard vechten tegen de vijanden rondom ons, ach, het kan alles zo goedkoop zijn, het kan één voortdurende vlucht voor den Here zijn, als we dat éne altaar, die éne haag niet omhakken. Hoevele malen komen we niet verder dan het eerste altaar. En de Here komt in de nacht tot ons en geeft bevel tot de bouw van het tweede altaar, samengesteld uit de afbraak van onze boezemzonden, onze karakterfouten, onze ingekankerde gewoonten, maar we doen het niet. En om de aandacht van God en ons geweten af te leiden gaan we druk vele altaren bouwen voor den Here, om maar niet te denken aan dat ene altaar, waarop Hij steeds wacht en waaraan Hij alleen waarde hecht. De Baälshaag blijft. En we willen toch reformator zijn en we hakken en slaan, we vechten en draven, we brengen offers en bouwen altaren, maar de Here heeft er een gruwel aan. En we beseffen niet, dat dit alles „Jehu's ijver”, zelfhandhaving, den Here om de tuin leiden is. En de gemeente en het Koninkrijk Gods en onze omgeving lijdten er onder. Gideon

141 Mozes sloeg er ook maar op los en

